

"איתי מלבנון!"

שרו חיילי צה"ל שחזרו מהפשיטה בכפר הלבנוני קרע, והביאו עמם 22 שבויים, שנשבו ללא קרב, כנראה

הרב"ט עוצם עיניים

למראה הצלמים, שעה שפיקודיו, החיילים הלבנוניים מתבוננים בסקרנות סביבם.

שנייה נטלה על עצמה את סריקת חלקו המערבי, יועד הכוח השלישי, הממונע, לכיבוש תחנת המישמר.

לא היו חיילי צה"ל נאלצים להשתמש בנשקם. חלק ניכר מבתי הכפר נמצאו ריקים. רק בחלקו העליון, שהיה מואר כל זמן הפעולה, היו הבתים מאוכלסים בחל"קם. בבתים אחרים נמצאו סימנים ברורים לכך שתושביהם הספיקו להימלט ברגעים בהם גילו כי חיילי צה"ל משוטטים בכפר ואוספים את הגברים שבו, תוך חלוקת סוכריות לנשים וילדים.

כשעה אחרי שהחלה הסתיימה הפשיטה. אלה שנטלו בה חלק, שחזרו לישראל עם 22 שבויים (11 חיילים, 9 אזרחים ו-2 אנשי ביטחון לבנוניים, כפי שהודיעו סוכ' נח"ל הידיעות מביירות), החליפו עוד ב' משך שעות ארוכות — אחרי שחזרו ל' מטולה ומשם לבסיסם — רשמים וחוויות ממה שהיתה כנראה הפשיטה הסטרילית והחלקה ביותר של צה"ל אי פעם. בדרכם חזרה שרו החיילים הפושטים את השיר הלקוח מתוך פסוק משיר השירים: "איתי מלבנון, אחתי כלה מלבנון."

הפשיטה נועדה כנראה למטרה אחת פשוטה: לתפוס בני-ערובה לבנוניים על מנת שלישראל יהיה כוח מיקוח ל' שיחרורו של השומר המטולאי שמואל רוזנטר, שנחטף יומיים קודם לכן.

חטיפתו של רוזנטר יצרה תקדים מסו' כן. דוברי אליפתח הצהירו כי יהיו מוכ' גם לשחררו רק תמורת שיחרורם של חב' לנים מאנשיהם הכלואים בישראל. אילו

לקרוא להם שלא יפסידו את הטיוול. הם יצאו עם ידיים מורמות. והנשק ביד. ה' חברה הלכו להוציא מהתחנה כל מיני כלי-נשק שהיו שם, באותו זמן כבר הת' חילו החבלנים להתכונן להרים את התח' נה."

ה ה היה יותר פשוט אפילו מא' שר בתרגילי" סיפר אחד החיילים. "נסענו על הכביש בוחלמים באורות מלאים, כאילו אנחנו ויסעים לאיזה טיוול. כל הנסיעה נמשכה כמה דקות בלבד. הנע' נו עד לתחנת המישמר בתלנאחס והיקפ' נו אותה. לא ידענו אם יש מישהו בפנים או שכולם ברחו. עוד בדרך שמענו כמה יריות בודדות והאנשים שהיו בתוך ה' תחנה בטח שמעו אותן גם כן.

אך, כמה שנראה כפארודיה על פעולה קרבית. הגיעה לשיאה פשיטת צה"ל ליל ליל שבת האחרון על הכפר הלב' *

משם נלקחו למקום שביים החיילים הלבנוניים לא גילו התנגדות לחיילי צה"ל בעת שכותרו בתחנת המישמר שלהם. הם נכנעו ללא אף ירייה אחת, נכבלו והועלו על הרכב שהובילם מעבר לגבול.

העליה למטולה כשידיהם כפותות מאחור, כש' הם לבושים בשינלים ונעולים במגפי גומי, צועדים החיילים הלבנוניים בדרך העולה למטולה,

"מישהו צעק ברמקול בערבית לאנשים בתוך התחנה לצאת. הבטיחי להם שאם ייצאו בלי נשק לא יקרה להם שום רע. לא שמענו אף קול ושום דבר. זה היה כמו בסרט קולנועי. הזרקורים האירו את התחנה מכל עבר.

"אחרי שאף אחד לא ענה ירדה חוליית חבלנים והניחה מיטען על שער התחנה. הם צעקו, פוצץ! וכולם הורידו את ה' ראשים. במקום שעמדה הדלת נשאר רק פיצוץ אחד גדול. התבררה נכנסו לפנים כשהם מאירים לעצמם את הדרך בפנסים.

אחרי-כך הם יצאו עם 9 החיילים שהסתתרו במרתף. אף אחד מהם לא ניסה להתנגד. הם מסרו את הנשק שלהם. ער' כו להם חיפוש בבגדים והעלו אותם על הזחלים כאילו ל'וקחים אותם טרמפ. רובם נראו ילדים ממש. הם היו בני גילנו, חיי' לים בשירות חובה בצבא לבנון, אבל הם נראו הרבה יותר רוים וצעירים מאיתנו. רק בעלי הדרגות נראו מבוגרים יותר.

"דאגנו להם כמו לילדים. מישהו מהם שכח ללבוש את השינל שלו. אז הביאו לו מעיל מהתחנה. שלא יתקרר. התברר שהם דהקא היו מוכנים לקרב. חלק מהם אפילו חבשו קסדות פלדה. הם חיילים ממושמצים.

כשחקרו את הסמל הסתבר שיש עוד שני חיילים שמסתתרים במרתף. הלב' *

אלה הקפידו למלא אחר הוראת הרמטכ"ל. שניתנה להם אישית, שלא לפגוע בנשים וילדים בכפר הלבנוני. היו אפילו מיקרים בהם נתנו החיילים סוכריות לילדים לבנוניים שניקרו בדרכם.

קבוצה מאחת מיחידות צה"ל שהשתתפו בפשיטה על הכפר הלבנוני קרע, נופשת בצד הדרך אחרי ביצוע הפשיטה. לוחמים

בדרך חזרה